

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

ze dne 20. listopadu 2017*

„Člen Evropského parlamentu – Odmítnutí poskytnout prostory Parlamentu – Státní příslušníci třetí země – Odepření vstupu do budov Parlamentu – Článek 21 Listiny základních práv – Diskriminace na základě etnického původu – Diskriminace na základě státní příslušnosti – Přípustnost žalobního důvodu – Diskriminace na základě politických názorů“

Ve věci T-618/15,

Udo Voigt, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupený P. Richterem, advokátem,

žalobce,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému N. Görlitzem, S. Seyr a M. Windisch, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Parlamentu ze dne 9. června 2015, kterým se žalobci odmítá poskytnout místnost pro účely konání tiskové konference dne 16. června 2015, a dále rozhodnutí Parlamentu ze dne 16. června 2015, kterým se ruským státním příslušníkům odmítá vstup do jeho prostor,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (zpravodaj) a I. Reine, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. ledna 2017,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Ve volbách dne 25. května 2014 byl žalobce Udo Voigt zvolen poslancem Evropského parlamentu na kandidátní listině německé strany, Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD). Od té doby zasedá v Parlamentu jako poslanec, který není členem žádné politické skupiny.

* Jednací jazyk: němčina.

- 2 Dne 22. března 2015 se v Petrohradě (Rusko) konalo politické fórum nazvané „Ruské národní fórum“, na které byl žalobce pozván ruskou stranou Rodina a zúčastnili se ho Andrej Petrov, Fedor Birjukov a Alexander Sotničenko, kteří jsou žalobci ve věci zapsané v kanceláři Tribunálu pod číslem T-452/15.
- 3 V návaznosti na toto fórum informoval asistent U. Voigta elektronickou poštou ze dne 3. června 2015 tiskovou službu Parlamentu o tom, že U. Voigt hodlá zorganizovat dne 16. června 2015 tiskovou konferenci nazvanou „Naše činnosti k zamezení studené a teplé války v Evropě“ (dále jen „tisková konference“). Tato tisková konference se měla konat za přítomnosti šesti účastníků, a sice žalobce, řeckého poslance, bývalého italského a britského poslance, jakož i A. Petrova a F. Birjukova, kteří jsou ruskými státními příslušníky a členy ruské strany Rodina. Asistent žalobce za tímto účelem požádal, aby byla žalobci poskytnuta místnost Parlamentu a tlumočnická infrastruktura.
- 4 Stále v návaznosti na fórum nazvané „Ruské národní fórum“ požádal asistent žalobce dne 9. června 2015 generální ředitelství (GŘ) Parlamentu pro bezpečnost, jež je příslušné v oblasti akreditace, o vydání vstupních průkazů pro 21 osob, z nichž pět byli ruští státní příslušníci (dále jen „ruští hosté“), a sice A. Petrov, F. Birjukov a A. Sotničenko, jakož i paní E. N. a paní P. E., v očekávání druhé akce, a to pracovní schůze s názvem „Setkání na téma evropská spolupráce“, která byla taktéž plánována na 16. června 2015 (dále jen „pracovní schůze“).
- 5 Téhož 9. června 2015 potvrdilo GŘ pro bezpečnost elektronickou poštou přijetí žádosti o akreditaci. Toto potvrzení o přijetí obsahovalo referenční číslo, na jehož základě bylo možné vyzvednout vstupní průkazy dne 16. června 2015 a přílohu, která potvrzovala, že akce byla slučitelná s požadavky v oblasti bezpečnosti, avšak rovněž uváděla, že organizátor není vyňat z obvyklého postupu povolení.
- 6 Téhož 9. června 2015 informovala tisková služba elektronickou poštou asistenta žalobce o tom, že od svých politických orgánů dostala pokyn, aby žalobci neposkytla vybavení požadované pro tiskovou konferenci (dále jen „e-mail tiskové služby“). Tento e-mail odkazoval na omezení vstupu, která orgán uložil ruským politikům a diplomatům, jakož i na riziko, že přítomnost A. Petrova a F. Birjukova mohou narušit činnosti orgánu.
- 7 Dne 10. června 2015 přijal Parlament usnesení o situaci v oblasti vztahů mezi Evropskou unií a Ruskem [2015/2001 (INI)] (Úř. věst. 2016, C 407, s. 35, dále jen „usnesení ze dne 10. června 2015“), které bylo předmětem debaty od 15. ledna 2015.
- 8 Dne 16. června 2015 vyzvedl asistent žalobce vstupní průkazy určené pro osoby, které žalobce pozval na pracovní schůzi. V průběhu rána však akreditační oddělení GŘ pro bezpečnost informovalo asistenta žalobce elektronickou poštou o tom, že vzhledem k seznamu účastníků této schůze a na základě pokynů obdržných z kanceláře předsedy Parlamentu byl vstup do prostor orgánu odmítnut pěti ruským hostům.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 9 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 31. července 2015 podal žalobce projednávanou žalobu proti Parlamentu a jeho předsedovi.
- 10 Usnesením ze dne 29. října 2015, Voigt v. předseda Parlamentu a Parlament (C-425/15, nezveřejněné, EU:C:2015:741) Soudní dvůr rozhodl, že zjevně nemá pravomoc k rozhodnutí věci a postoupil ji Tribunálu na základě čl. 54 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, přičemž určil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 11 Usnesením ze dne 4. února 2016, Voigt v. Parlament a předseda Parlamentu (T-618/15, nezveřejněné, EU:T:2016:72) zamítl Tribunál žalobu v rozsahu, v němž směřovala proti předsedovi Parlamentu.

- 12 Dne 23. května 2016 předložil žalobce repliku a 4. července 2016 předložil Parlament dupliku.
- 13 Konečně dopisem ze dne 6. prosince 2016 oznámil Tribunál Parlamentu organizační procesní opatření, na která Parlament odpověděl dne 21. prosince 2016.
- 14 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí Parlamentu ze dne 9. června 2015, kterým se žalobci odmítá poskytnout místnost pro účely konání tiskové konference dne 16. června 2015 (viz bod 6 výše), a dále rozhodnutí Parlamentu ze dne 16. června 2015, kterým se jeho ruským hostům odmítá vstup do budov Parlamentu (viz bod 8 výše) (dále jen společně „napadená rozhodnutí“);
  - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.
- 15 Mimoto žalobce v žalobě Tribunál žádá, aby ho informoval, zda považuje za nezbytné, aby předložil argumenty nebo dodatečné důkazy na podporu své žaloby.
- 16 Parlament navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako zjevně nepřijatelnou;
  - podpůrně žalobu zčásti odmítl jako zjevně nepřijatelnou a zčásti zamítl jako zjevně neopodstatněnou;
  - podpůrněji žalobu zamítl jako zjevně neopodstatněnou;
  - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti

1. K aktivní legitimaci žalobce

- 17 V návrhu na zahájení řízení žalobce uvádí, že na jeho žalobu je třeba nahlížet tak, že byla podaná primárně na základě čl. 263 třetího pododstavce SFEU a podpůrně na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Cílem čl. 263 třetího pododstavce SFEU je totiž umožnit Účetnímu dvoru Evropské unie, Evropské centrální bance (ECB) a Výboru regionů uplatňovat svá práva proti aktům jiných orgánů, přičemž tato možnost musí být *a fortiori* přiznána poslancům Parlamentu, kteří požívají vyšší demokratické legitimacy.
- 18 Žalobce, kterému byla na jednání položena otázka, zda nadále trvá na tom, aby byl spor rozhodnut na základě čl. 263 třetího pododstavce SFEU, odpověděl, že Soudní dvůr rozhodl tuto otázku v usnesení ze dne 29. října 2015, Voigt v. předseda Parlamentu a Parlament (C-425/15, nezveřejněné, EU:C:2015:741), a že toto rozhodnutí akceptuje. Je tudíž třeba učinit závěr, že se žalobce vzdal uplatnění uvedeného ustanovení.
- 19 V každém případě má žalobce aktivní legitimaci na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jak připouští Parlament.

2. K přípustnosti žaloby

- 20 Parlament má za to, že žaloba není v souladu s čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu. Žalobce uvádí dva předměty žaloby, a sice odmítnutí poskytnout místnost pro účely konání tiskové konference a zákaz vstupu jeho ruským hostům do budov Parlamentu. Argumentace v žalobě je však nejednoznačná, jelikož souvislost žalobních důvodů s jedním či druhým z těchto dvou rozhodnutí je pochybná.
- 21 V projednávaném případě z návrhových žádání v žalobě vyplývá, že předmětem žaloby je zrušení obou rozhodnutí, tj. napadených rozhodnutí.
- 22 Krom toho v hlavě I nadepsané „Porušení Smluv“, která se nachází v žalobě, žalobce rozlišuje mezi první částí věnovanou „odmítnutí poskytnout místnost“ a druhou částí věnovanou „zákazu vstupu, o kterém bylo rozhodnuto vůči ruským [hostům]“.
- 23 Jak uvádí Parlament, argumentace obsažená ve výše uvedené první části odkazuje jak na tiskovou konferenci, tak na pracovní schůzi, třebaže z obou napadených rozhodnutí vyplývá, že odmítnutí poskytnout žalobci místnost Parlamentu se týkalo výlučně tiskové konference a využití prostor orgánu pro účely pracovní schůze nebylo odmítnuto.
- 24 Je však třeba připomenout, že žalobní důvod lze vykládat s ohledem na jeho podstatu a může být přípustný, pokud je v žalobě dostatečně jasně uveden (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 20. září 2011, Land Wien v. Komise, T-267/10, nezveřejněné, EU:T:2011:499, bod 18).
- 25 Skutečnost, že první část hlavy I týkající se „odmítnutí poskytnout [konferenční] místnost“ odkazuje na pracovní schůzi, lze přitom chápat na základě okolnosti, že ve druhé části věnované „zákazu vstupu, který byl určen ruským [hostům]“, který se vztahuje na uvedenou schůzi, žalobce konkrétně odkazuje na „vyjádření předložené v rámci [první části]“, takže výtky obsažené v této první části jsou v podstatě společné pro obě napadená rozhodnutí.
- 26 Parlament kromě toho uvádí, že v hlavě II žaloby nadepsané „Zneužití pravomoci“ žalobce nikterak nerozlišuje mezi napadenými rozhodnutími. Parlament má za to, že tato hlava je nejednoznačná, jelikož žalobce v ní poukazuje na šikanózní povahu odepření vstupu a odkazuje na e-mail tiskové služby, který se týká pouze odmítnutí poskytnout místnost pro účely konání tiskové konference.
- 27 Z argumentace uvedené v hlavě II nadepsané „Zneužití pravomoci“ však vyplývá, že žalobce zamýšlí kritizovat obě napadená rozhodnutí, což odůvodňuje, aby mezi nimi nikterak nerozlišoval.
- 28 S ohledem na výše uvedené nelze žalobu považovat za nejasnou, a tudíž za nepřipustnou v plném rozsahu.
- 29 Konečně Parlament podpůrně tvrdí, že v případě, že by Tribunál rozhodl, že žaloba je jako taková přípustná, některé výtky, které žalobce uvedl v rámci svých žalobních důvodů, jsou nepřipustné. Přípustnost těchto argumentů bude posouzena v rámci zkoumání uvedených žalobních důvodů.

3. K přípustnosti repliky

- 30 Parlament v duplice vyjádřil pochybnosti o přípustnosti repliky. Tvrdí, že replika má obvykle umožnit žalobci upřesnit jeho postoj nebo soustředit jeho argumentaci na některou důležitou otázku a odpovědět na nové skutečnosti obsažené v žalobní odpovědi. V projednávaném případě přitom žalobce v replice zopakoval skutečnosti, které již byly uvedeny v jeho žalobě, a dále předložil nové argumenty, které nemají žádnou souvislost se žalobou nebo s argumenty uváděnými v žalobní odpovědi.

- 31 V této souvislosti se v článku 83 jednacího řádu stanoví, že žaloba může být doplněna replikou. Mimoto z bodu 142 prováděcích předpisů k uvedenému jednacímu řádu vyplývá, že „[v]zhledem k tomu, že rámec a žalobní důvody či vytýkané skutečnosti, které jsou těžištěm sporu, byly důkladně vylíčeny [...] v žalobě [...], je cílem repliky [...] umožnit žalobci [...], aby své postoje upřesnil[...] nebo svou argumentaci soustředil[...] na některou důležitou otázku a odpověděl[...] na nové skutečnosti obsažené v žalobní odpovědi [...]“.
- 32 V projednávaném případě na rozdíl od toho, co tvrdí Parlament, je třeba konstatovat, že replika s ohledem na obhajobu upřesňuje argumenty, které se nacházejí v žalobě. Mimoto skutečnost, že by se v replice nacházely nové vytýkané skutečnosti, které nemají souvislost s předcházejícími procesními úkony, nemůže vést k nepřipustnosti této repliky v celém jejím rozsahu, nýbrž by mohla nanejvýš vést k zamítnutí dotčených vytýkaných skutečností, což je třeba ověřit v rámci zkoumání žalobních důvodů.
- 33 Je proto třeba učinit závěr, že replika je přípustná.

B. K žádosti žalobce, aby ho Tribunál v případě potřeby vyzval k předložení dodatečných argumentů či důkazů

- 34 Je třeba připomenout, že podle čl. 76 písm. d) a f) jednacího řádu žalobci přísluší, aby poskytl stručný popis skutkových okolností a žalobních důvodů a předložil důkazy a návrhy důkazů již při podání žaloby. Mimoto podle čl. 85 odst. 2 a 3 téhož jednacího řádu mohou hlavní účastníci řízení předložit nebo navrhnout na podporu své argumentace další důkazy po první výměně spisů jen za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.
- 35 Krom toho čl. 89 odst. 3 jednacího řádu umožňuje Tribunálu, aby prostřednictvím organizačních procesních opatření vyzval účastníky řízení, aby se podrobněji vyjádřili k určitým aspektům sporu nebo aby předložili jakýkoli podklad týkající se dané věci. Rozhodnutí přijmout taková opatření však spadá do volného uvážení Tribunálu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 29. října 2004, Ripa di Meana v. Parlament, C-360/02 P, EU:C:2004:690, bod 28).
- 36 Z těchto ustanovení vyplývá, že žalobci nepřísluší, aby Tribunál obecně žádal, aby ho vyzval k předložení argumentů či důkazů na podporu jeho žaloby.
- 37 V každém případě je třeba poznamenat, že žalobce byl v rámci organizačního procesního opatření dopisem ze dne 6. prosince 2016 informován o tom, že na jednání bude vyzván, aby reagoval na argumenty, které Parlament uvede v odpovědi na vytýkané skutečnosti vycházející z porušení zásady proporcionality, porušení zásady zákazu diskriminace na základě politických názorů a porušení obecné zásady rovnosti.

C. K věci samé

1. Úvodní poznámky

a) K vytýkané skutečnosti vycházející z porušení práv žalobce

- 38 Žalobce v úvodu žaloby věnovanému „opodstatněnosti žaloby“ tvrdí, že napadená rozhodnutí „porušují práva“, jejichž je jako poslanec nositelem.
- 39 Za předpokladu, že by toto tvrzení představovalo samostatný žalobní důvod, je třeba ho prohlásit za nepřipustný, jak tvrdí Parlament. Žalobce totiž takový žalobní důvod v žalobě nepodložil, třebaže podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu musí

žaloba obsahovat zejména stručný popis dovolávaných žalobních důvodů, a musí tudíž alespoň stručně, avšak dostatečně jasně uvádět právní zásady, které byly podle žalobce porušeny, jakož i hlavní skutkové okolnosti, na kterých jsou vytýkané skutečnosti založeny (obdobně viz rozsudek ze dne 15. prosince 1999, *Latino v. Komise*, T-300/97, EU:T:1999:328, bod 35). Pouhé abstraktní vyjádření vytýkané skutečnosti tak nespňuje požadavky statutu Soudního dvora Evropské unie a jednacího řádu (obdobně viz rozsudky ze dne 11. března 1999, *Herold v. Komise*, T-257/97, EU:T:1999:55, bod 68, a ze dne 11. září 2014, *Gold East Paper a Gold Huasheng Paper v. Rada*, T-443/11, EU:T:2014:774, bod 66).

- 40 V každém případě v rozsahu, v němž dotčené tvrzení nepředstavuje samostatný žalobní důvod, nýbrž úvodní poznámku uvádějící žalobní důvod, který vychází z „porušení Smluv“, musí být považováno za tvrzení, které splývá s tímto žalobním důvodem a bude zkoumáno spolu s ním.

b) K žalobním důvodům vycházejícím z „porušení Smluv“ a ze zneužití pravomoci

- 41 V žalobě žalobce předkládá dva žalobní důvody, z nichž první vychází z „porušení Smluv“ a druhý ze zneužití pravomoci.

- 42 Podle čl. 263 druhého pododstavce SFEU, ve spojení s čl. 256 odst. 1 prvním pododstavcem též Smlouvy má Tribunál skutečně pravomoc rozhodovat o žalobách pro porušení Smluv.

- 43 Článek 76 písm. d) jednacího řádu však stanoví, že žaloba musí obsahovat stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury je pro účely zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti zejména třeba, aby hlavní právní okolnosti vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby [rozsudek ze dne 29. září 2016, *Bach Flower Remedies v. EUIPO – Durapharma (RESCUE)*, T-337/15, EU:T:2016:578, body 50 a 51]. I když žalobce není povinen výslovně uvést konkrétní právní pravidlo, z něhož jeho žalobní důvod vychází, musí být splněna podmínka, že jeho argumentace je dostatečně jasná na to, aby odpůrce a unijní soud mohli toto pravidlo bez obtíží určit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. května 2006, *Galileo International Technology a další v. Komise*, T-279/03, EU:T:2006:121, bod 47, a ze dne 13. listopadu 2008, *SPM v. Rada a Komise*, T-128/05, nezveřejněný, EU:T:2008:494, bod 65).

- 44 Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že „porušení Smluv“ představuje pouze generický případ podání žaloby na neplatnost, o které může Tribunál rozhodovat, avšak nemůže představovat identifikaci právního základu žalobního důvodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 1997, *Tremblay a další v. Komise*, T-224/95, EU:T:1997:187, body 80 a 81).

- 45 Je tudíž třeba zkoumat, zda první žalobní důvod spočívá na konkrétnějším právním základu, než je pouhé dovolávání se „porušení Smluv“.

- 46 V projednávaném případě z obsahu žaloby a ze shrnutí, které je k ní připojené a které lze zohlednit pro účely jejího výkladu (rozsudky ze dne 25. října 2007, *Komninou a další v. Komise*, C-167/06 P, nezveřejněný, EU:C:2007:633, body 25 a 26, a ze dne 12. dubna 2016, *CP v. Parlament*, F-98/15, EU:F:2016:76, bod 16), vyplývá, že žalobce ve skutečnosti založil první žalobní důvod na článku 4 pravidel pro schůze politických skupin, přijatých předsednictvem Parlamentu dne 4. července 2005 (dále jen „pravidla pro schůze politických skupin“), jakož i na porušení článku 21 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Pokud jde o žalobní důvod vycházející z porušení článku 21 Listiny, žalobce se konkrétně dovolává diskriminace na základě etnického původu svých ruských hostů, jakož i porušení zákazu diskriminace na základě jejich státní příslušnosti.

- 47 V replice žalobce mimoto tvrdí, že odepření vstupu jeho ruským hostům do Parlamentu zakládá diskriminaci na základě jejich politických názorů. Rovněž poukazuje na to, že je toto odepření stiženo porušením obecné zásady rovnosti, jelikož s dotýcnými osobami bylo zacházeno odlišně ve srovnání s ostatními návštěvníky a hosty Parlamentu.

- 48 Konečně jak žaloba, tak replika obsahují tvrzení o nepřiměřenosti napadených rozhodnutí, ve vztahu ke kterému je třeba nejprve určit, zda se jedná o samostatný žalobní důvod či nikoli.
- 49 V této souvislosti a na rozdíl od toho, co tvrdí Parlament, i když zásada proporcionality existuje samostatně, může být rovněž neoddělitelnou součástí zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace. Bylo již rozhodnuto, že zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace vyžadují, aby rozdílné zacházení bylo odůvodněno na základě objektivního a důvodného kritéria, tj. aby bylo v souladu s právně přípustným cílem a aby tato rozdílnost byla přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením (rozsudky ze dne 17. října 2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, bod 77; ze dne 23. března 1994, Huet v. Účetní dvůr, T-8/93, EU:T:1994:35, bod 45, a ze dne 30. ledna 2003, C v. Komise, T-307/00, EU:T:2003:21, bod 49).
- 50 V projednávaném případě žalobce v žalobě formuloval své tvrzení o nepřiměřenosti rozhodnutí, kterým se mu odmítá poskytnout místnost pro účely konání jeho tiskové konference, jako důsledek výtky vycházející z porušení článku 4 pravidel pro schůze politických skupin. Na jednání žalobce potvrdil, že obě výtky spolu souvisí. V žalobě žalobce rovněž poukázal na nepřiměřenost rozhodnutí, kterým se jeho ruským hostům odmítá vstup do Parlamentu, v návaznosti na jeho výtku vycházející z porušení zákazu jakékoli diskriminace na základě jejich etnického původu či jejich státní příslušnosti. Konečně žalobce v replice odkázal na zásadu proporcionality v rámci své argumentace týkající se porušení zákazu diskriminace na základě politických názorů a porušení obecné zásady rovnosti. Je tudíž třeba učinit závěr, že tvrzení o nepřiměřenosti napadených rozhodnutí nepředstavuje samostatný žalobní důvod.
- 51 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba se zabývat:
- zaprvé, pokud jde o odmítnutí poskytnout žalobci místnost pro účely pořádání tiskové konference, žalobním důvodem vycházejícím z porušení článku 4 pravidel pro schůze politických skupin;
  - zadruhé, pokud jde o odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu:
    - odkazem na žalobní důvod vycházející z porušení článku 4 pravidel pro schůze politických skupin;
    - žalobním důvodem vycházejícím z porušení článku 21 Listiny v rozsahu, v němž je toto odepření stíženo diskriminací na základě etnického původu dotčených osob nebo jejich státní příslušnosti;
    - žalobním důvodem vycházejícím z čl. 21 odst. 1 Listiny v rozsahu, v němž je toto odepření stíženo diskriminací na základě politických názorů ruských hostů, a dále z porušení obecné zásady rovnosti;
  - zatřetí, pokud jde o obě napadená rozhodnutí, žalobním důvodem vycházejícím ze zneužití pravomoci.

2. K žalobnímu důvodu směřujícímu výlučně proti odmítnutí poskytnout žalobci místnost pro účely pořádání tiskové konference

- 52 Žalobce tvrdí, že podle čl. 4 odst. 1 pravidel pro schůze politických skupin mají nezařazení poslanci právo využívat prostory orgánu pro účely pořádání tiskových konferencí v rozsahu dostupné kapacity a pokud poskytnutí těchto prostor nepředstavuje riziko pro běžný průběh prací pléna. Kromě toho článek 8 těchto pravidel výslovně umožňuje poslancům pozvat na své schůze třetí osoby, jako jsou novináři. Parlament přitom neuvedl, že by přijímací kapacity byly dne 16. června 2015 vyčerpány. Mimoto je vyloučeno, že by tisková konference mohla narušit parlamentní činnost, a to tím spíše, že

žalobce již pořádal podobné události, aniž to představovalo problémy. Konečně nic nenasvědčuje tomu, že by přítomnost A. Petrova a F. Birjukova mohla ovlivnit fungování Parlamentu, jak uvedl Parlament v e-mailu tiskové služby.

- 53 Žalobce proto tvrdí, že při neexistenci objektivního důvodu, který by mohl odůvodnit odmítnutí poskytnout mu místnost, je toto odmítnutí nepřiměřené a porušuje práva, kterých je jako poslanec nositelem, jelikož nemohl komunikovat ve věci své parlamentní činnosti, a konkrétně evropským občanům vysvětlit, v čem usnesení ze dne 10. června 2015 nesprávně prezentovalo fórum s názvem „Ruské národní fórum“, které se konalo v Petrohradě dne 22. března 2015.
- 54 Parlament zpochybňuje tyto argumenty a tvrdí, že žalobní důvod není opodstatněn.
- 55 Ze systematiky pravidel pro schůze politických skupin, jak lze vyvodit z jejich nadpisu a čl. 1 odst. 1, vyplývá, že tato pravidla upravují způsob, jakým „generální sekretariát [Parlamentu] napomáhá při organizaci schůzí politických skupin a přispívá k jejich úspěšnému průběhu“. Uvedená pravidla tedy stanoví zejména podmínky využívání místností Parlamentu politickými skupinami a jejich orgány.
- 56 Článek 8 pravidel pro schůze politických skupin v podstatě stanoví, že politické skupiny mohou pozvat třetí osoby na své schůze.
- 57 Podle čl. 4 odst. 1 pravidel pro schůze politických skupin „[n]ezařazení poslanci mohou v rámci své parlamentní činnosti využívat“ rovněž místností Parlamentu. S ohledem na toto ustanovení a možnost nezařazených poslanců shromažďovat se, přestože netvoří parlamentní skupinu, tato pravidla upravují rovněž způsob, jakým generální sekretariát Parlamentu napomáhá při organizaci schůzí těchto poslanců. Podle čl. 4 odst. 2 uvedených pravidel musí žádosti nezařazených poslanců o poskytnutí zasedací místnosti „[předkládat] koordináční tým nezařazených poslanců“, který je administrativním nástrojem, jehož prostřednictvím mohou tito poslanci získat přístup k některým zařízením, která jsou v zásadě vyhrazena skupinám.
- 58 Kromě toho z odpovědi Parlamentu na organizační procesní opatření, která mu adresoval Tribunál, vyplývá, že tiskové konference organizované poslanci jsou předmětem odlišné právní úpravy, a sice „Pravidel řádného využívání sálu pro tiskové konference Evropského parlamentu“, přijatých předsednictvem Parlamentu dne 22. října 2007.
- 59 Z výše uvedeného vyplývá, že i když pravidla pro schůze politických skupin umožňují těmto skupinám pozvat třetí osoby na své schůze, není jejich cílem upravovat poskytování místností pro účely konání tiskových konferencí, *a fortiori* z individuálního podnětu poslance.
- 60 Tento výklad je potvrzen skutečností, že sám žalobce nepodal žádost o poskytnutí místnosti pro účely konání své tiskové konference na základě čl. 4 odst. 2 pravidel pro schůze politických skupin, jelikož tuto žádost zaslal přímo tiskové službě Parlamentu a nepostupoval prostřednictvím koordináčního týmu nezařazených poslanců.
- 61 Výtka vycházející z článku 4 pravidel pro schůze politických skupin tudíž musí být zamítnuta, aniž je třeba zabývat se v rámci použití tohoto ustanovení otázkou, zda mohlo být odmítnutí Parlamentu odůvodněno nedostatkem kapacity či rizikem narušení prací orgánu nebo zda toto odmítnutí bylo nepřiměřené.
- 62 V každém případě, i kdyby na rozdíl od toho, co bylo konstatováno v bodě 50 výše, musela být výtka vycházející z nepřiměřenosti odmítnutí poskytnout žalobci místnost pro účely pořádání tiskové konference považována za odlišnou od žalobního důvodu vycházejícího z článku 4 pravidel pro schůze politických skupin, je třeba tuto výtku zamítnout.

63 V e-mailu tiskové služby totiž Parlament odůvodnil odmítnutí poskytnout žalobci místnost pro účely konání tiskové konference zejména s ohledem na riziko, že přítomnost A. Petrova a F. Birjukova naruší činnosti orgánu. Žalobce přitom pouze zpochybňuje existenci takového rizika, aniž předložil přesvědčivý argument. V této souvislosti je okolnost, že v minulosti již organizoval tiskové konference a pracovní schůze, irelevantní, jelikož netvrdí, že se tyto události uskutečnily se souhlasem Parlamentu za přítomnosti ruských hostů a za okolností srovnatelných s okolnostmi projednávaného případu. Navíc z bodů 119 až 122 níže vyplývá, že Parlament v projednávaném případě neporušil zásadu proporcionality.

3. K žalobním důvodům směřujícím výlučně proti odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu

a) K žalobnímu důvodu založenému na odkazu na žalobní důvod vycházející z porušení článku 4 pravidel pro schůze politických skupin

64 Žalobce uvádí, že odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu „je neslučitelné s primárním právem“ z důvodů, které již byly uplatněny vůči odmítnutí poskytnout žalobci konferenční místnost.

65 Parlament zpochybňuje přípustnost této výtky z důvodu, že žalobce neupřesňuje, v čem toto porušení spočívá.

66 Na základě znění žaloby je třeba tvrzení žalobce chápat v tom smyslu, že argumenty vůči odmítnutí poskytnout žalobci místnost pro účely konání tiskové konference, vycházející z porušení článku 4 pravidel pro schůze politických skupin a případně z nepřiměřenosti tohoto opatření, jsou relevantní rovněž vůči odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu.

67 Tato výtka, i kdyby byla přípustná, musí být nicméně zamítnuta z důvodů uvedených v bodech 55 až 63 výše.

68 Zamítnutí výtky vycházející z článku 4 pravidel pro schůze politických skupin je nutné v projednávaném případě tím spíše, že i za předpokladu, že by toto ustanovení bylo použitelné, využití místností Parlamentu pro účely konání pracovní schůze nebylo žalobci jako takové odmítnuto, neboť toto odmítnutí se týkalo pouze vstupu ruských hostů do budov orgánu.

b) K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 21 Listiny v rozsahu, v němž je odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu stíženo diskriminací na základě jejich etnického původu či jejich státní příslušnosti

69 Žalobce tvrdí, že jeho ruští hosté nepředstavovali žádné riziko pro běžný průběh prací Parlamentu či pro jeho bezpečnost. Při neexistenci objektivního důvodu je odepření vstupu ruským hostům do budov orgánu stíženo diskriminací na základě jejich státní příslušnosti nebo jejich etnického původu, a z tohoto důvodu porušuje článek 21 Listiny. Navíc, i kdyby někteří ruští státní příslušníci skutečně představovali riziko pro řádné fungování Parlamentu, stačilo by omezit zákaz vstupu na tyto státní příslušníky.

70 Parlament zpochybňuje, že se žalobce může dovolávat porušení zákazu diskriminace na základě etnického původu nebo státní příslušnosti, jíž podle tvrzení žalobce byly třetí osoby, a sice jeho ruští hosté, obětí, a každopádně má za to, že žalobní důvod není opodstatněný.

1) K přípustnosti žalobního důvodu

- 71 Z judikatury vyplývá, že žalobce není oprávněn k podání žaloby v zájmu práva nebo orgánů a na podporu žaloby na neplatnost se může dovolávat pouze vytykánych skutečností, které se ho osobně dotýkají (rozsudek ze dne 30. června 1983, Schloh v. Rada, 85/82, EU:C:1983:179, bod 14). Tento požadavek však nelze chápat tak, že unijní soudce uznává přípustnost žalobního důvodu pouze za podmínky, že souvisí s osobní situací samotného žalobce. Vytykané skutečnosti žalobce jsou ve skutečnosti přípustné, pokud na jejich základě může být rozhodnuto o zrušení, ze kterého může mít žalobce prospěch (viz rozsudek ze dne 11. července 2007, Wils v. Parlament, F-105/05, EU:F:2007:128, bod 38 a citovaná judikatura).
- 72 V projednávaném případě přitom údajná diskriminace ruských hostů na základě jejich státní příslušnosti či jejich etnického původu mohla hypoteticky poškodit i žalobce, jelikož byli pozváni z jeho podnětu a bylo mu zabráněno, aby se v Parlamentu konala za jejich účasti pracovní schůze, kterou zorganizoval.
- 73 Za okolností projednávané věci má tedy žalobce jako organizátor schůze v prostorách Parlamentu, do kterých ruští hosté nemohli vstoupit, zájem na vznesení výtky vycházející z toho, že tito hosté byli diskriminováni z důvodů státní příslušnosti či etnického původu.

2) K opodstatněnosti žalobního důvodu

- 74 Podle čl. 21 odst. 1 Listiny se zakazuje jakákoli diskriminace založená zejména na etnickém původu. Podle odstavce 2 téhož článku se v oblasti působnosti Smluv, a aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, rovněž zakazuje jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.
- 75 Vzhledem k tomu, že žalobce jasně nerozlišuje oba druhy diskriminace, kterých se dovolává, je třeba připomenout, že používají-li se v tomtéž předpise s obecnou působností dva různé výrazy, pak s ohledem na vnitřní konzistenci a právní jistotu nelze takovým výrazům přepisovat stejný význam. To platí tím spíše, když – jako v projednávaném případě – mají tyto pojmy různé významy v běžném jazyce (rozsudky ze dne 25. září 2013, Marques v. Komise, F-158/12, EU:F:2013:135, bod 28, a ze dne 14. května 2014, Cocco v. Komise, F-17/13, EU:F:2014:92, bod 33).
- 76 Ačkoli státní příslušnost představuje právní a politickou vazbu, která existuje mezi jednotlivcem a svrchovaným státem, pojem etnický původ vychází z myšlenky, že společenské skupiny sdílejí myšlenku příslušnosti k témuž národu, či sdílejí společné náboženské vyznání, jazyk, původ daný kulturou a tradicemi a určité prostředí života (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, CHEZ Razpredelenie Bulgaria, C-83/14, EU:C:2015:480, bod 46).
- 77 Pokud jde o zákaz diskriminace na základě etnického původu, žalobce se omezuje na uvedení ruské státní příslušnosti svých hostů a neuvádí, že by patřili k určité etnické skupině. *A fortiori* nikterak neprokázal, že rozhodnutí o odepření vstupu jeho ruským hostům do Parlamentu bylo přijato z důvodu konkrétní etnické příslušnosti.
- 78 Z toho vyplývá, že žalobce neprokázal, že podmínky pro použití čl. 21 odst. 1 Listiny jsou splněny, a nemůže tedy tvrdit, že jeho ruští hosté byli diskriminováni z důvodu určitého etnického původu.
- 79 Pokud jde o zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti, je třeba připomenout, že v souladu s čl. 6 odst. 1 třetím pododstavcem SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny musí být pro účely výkladu Listiny zohledněna vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17).

- 80 Podle vysvětlení k Listině odpovídá čl. 21 odst. 2 Listiny „čl. 18 prvnímu pododstavci [SFEU] a musí být uplatňován v souladu s ním“. Navíc podle čl. 52 odst. 2 Listiny jsou práva uznaná touto Listinou, jež jsou podrobněji upravena ve Smlouvách, vykonávána za podmínek a v mezích v nich stanovených. Z toho vyplývá, že čl. 21 odst. 2 Listiny musí být vykládán tak, že má stejnou působnost jako čl. 18 první pododstavec SFEU.
- 81 Článek 18 první pododstavec SFEU stanoví, že „[v] rámci použití Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti“. Toto ustanovení se nachází ve druhé části této Smlouvy nadepsané „Zákaz diskriminace a občanství Unie“. Toto ustanovení se vztahuje na situace, které spadají do rozsahu působnosti unijního práva, v nichž je státní příslušník jednoho členského státu podroben ve srovnání s příslušníkem jiného členského státu diskriminačnímu zacházení pouze na základě své státní příslušnosti. Tento článek se tedy nemá použít v případě eventuálního rozdílného zacházení mezi státními příslušníky členských států a státními příslušníky třetích států (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. června 2009, Vatsouras a Koupatantze, C-22/08 a C-23/08, EU:C:2009:344, body 51 a 52, a ze dne 7. dubna 2011, Francesco Guarnieri & Cie, C-291/09, EU:C:2011:217, bod 20).
- 82 Žalobce se tedy nemůže dovolávat porušení čl. 21 odst. 2 Listiny vůči svým ruským hostům.
- 83 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení článku 21 Listiny v rozsahu, v němž je odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu stíženo diskriminací na základě jejich etnického původu či jejich státní příslušnosti. V každém případě, pokud jde o údajnou nepřiměřenost tohoto odepření vstupu, které nerozlišuje ruské hosty podle rizika, které představují, odkazuje se na body 119 až 122 níže.
- c) K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 21 odst. 1 Listiny v rozsahu, v němž je odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu stíženo diskriminací na základě jejich politických názorů, a dále z porušení obecné zásady rovnosti***
- 84 Žalobce v replice tvrdí, že odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu zakládá diskriminační zacházení z důvodu jejich politických názorů. Rovněž uvádí, že „konečně [...] musí být zákaz vstupu každopádně posouzen se zřetelem na obecnou zásadu rovnosti“. Z důvodu tohoto odepření bylo totiž s ruskými hosty zacházeno odlišně ve srovnání s ostatními návštěvníky a hosty Parlamentu.
- 85 Parlament zpochybňuje přípustnost těchto výtek z důvodu, že se jedná o žalobní důvody, které jsou poprvé a opožděně uplatněny v replice. Mimoto výtky vycházející z porušení obecné zásady rovnosti je nejednoznačná a obtížně pochopitelná.
- 86 Žalobce však tvrdí, že o politickém základě diskriminace, jejíž obětí byli jeho ruští hosté, se dozvěděl teprve až z žalobní odpovědi předložené ve věci Petrov a další v. Parlament (T-452/15).
- 87 Na základě čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením žalobního důvodu dříve výslovně nebo implicitně uvedeného v návrhu, který má úzkou spojitost s tímto žalobním důvodem, musí být prohlášen za přípustný. Aby mohl být nový argument považován za rozšíření dříve uvedeného žalobního důvodu nebo výtky, musí k nim mít dostatečně těsný vztah, aby bylo možné ho považovat za součást běžného pokračování diskuse v rámci sporného soudního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise, T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671, body 23 a 27).
- 88 Zprvce, pokud jde o zákaz jakékoli diskriminace na základě politických názorů, tento zákaz je zakotven v čl. 21 odst. 1 Listiny, který žalobce uplatnil v žalobě v rámci žalobního důvodu vycházejícího z „porušení Smluv“. V této žalobě však žalobce omezil svou argumentaci založenou na tomto

ustanovení na údajném porušení zákazu jakékoli diskriminace na základě etnického původu. Mimoto uplatnil diskriminaci na základě státní příslušnosti, přičemž se opřel o čl. 21 odst. 2 Listiny. Ve svém návrhu na zahájení řízení nikdy neuvedl porušení zákazu diskriminace na základě politických názorů svých ruských hostů.

- 89 Skutečnost, že žalobce v žalobě neuplatnil takovou diskriminaci, má v projednávaném případě zvláštní význam. Odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu totiž nelze vytrhnout z kontextu. Konkrétně se spisu vyplývá, že v době podání žaloby měl žalobce k dispozici e-mail tiskové služby, kterým mu Parlament odmítl poskytnout zařízení nezbytná k jeho tiskové konferenci, jež byla rovněž plánována na 16. června 2015. Toto odmítnutí přitom spočívá na dvou důvodech. Zaprvé v e-mailu tiskové služby se připomíná omezení vstupu, která orgán uložil vůči ruským diplomatům a ruským politikům, a sice konkrétně vůči členům Gosudarstvennej Dumy Federalnogo Sobrania Rossiskoj Federacii (Státní дума Federálního shromáždění Ruské federace) a Sovět Federacii Federalnogo Sobrania Rossiskoj Federacii (Rada federace Federálního shromáždění Ruské federace), jak vyplývá z odpovědí Parlamentu na organizační procesní opatření uvedená v bodě 13 výše. Zadruhé je v tomtéž e-mailu zmíněno riziko, že přítomnost A. Petrova a F. Birjukova naruší činnosti orgánu. Navíc cílem sporného odepření vstupu bylo zakázat ruským hostům vstoupit do budov Parlamentu, který je politickou instancí, aby se na pozvání žalobce, který jednal v postavení poslance, účastnili schůze na politické téma, a to „evropská spolupráce“. Mimoto A. Petrov a F. Birjukov zastávají v ruské politické straně Rodina významné funkce a A. Sotničenko je prezentován jako univerzitní profesor v oblasti mezinárodních vztahů. Navíc dotčená schůze se měla konat v návaznosti na politické fórum, a sice „Ruské národní fórum“, jehož se zúčastnili tři výše uvedené osoby a které Parlament podrobil kritice v usnesení ze dne 10. června 2015. Konečně na jednání žalobce potvrdil, že akce ze dne 16. června 2015, na které pozval dotyčné osoby, měly za cíl umožnit jim vyjádřit jejich politický názor na „evropskou spolupráci“ za účelem poskytnutí objasnění k fóru nazvanému „Ruské národní fórum“, které se liší od toho, co bylo uvedeno v usnesení ze dne 10. června 2015, a dále za účelem pokračovat v práci, která tam byla započata. Za těchto podmínek měl politicky angažovaný a běžně obezřetný žalobce věnovat pozornost politickému kontextu, který doprovází sporné odepření vstupu.
- 90 Navíc z procesního hlediska nemůže žalobce uplatnit skutečnost, že zjistil politický základ diskriminace svých ruských hostů až z žalobní odpovědi předložené ve věci Petrov a další v. Parlament (T-452/15).
- 91 V tomto ohledu je třeba připomenout, že každá věc podaná k Tribunálu má svůj vlastní spis, který obsahuje zejména procesní písemnosti a podání předložené účastníky řízení v předmětné věci, a každý z těchto spisů je zcela samostatný. Uvedené je vyjádřeno v bodě 25 prováděcích předpisů k jednacímu řádu, podle kterých „[k] podáním a jejich přílohám předloženým v určité věci a založeným do soudního spisu v této věci nelze přihlížet pro potřeby přípravy pro rozhodování v jiné věci“ (obdobně viz usnesení ze dne 15. října 2009, Hangzhou Duralamp Electronics v. Rada, T-459/07, EU:T:2009:403, bod 12, a rozsudek ze dne 18. listopadu 2015, Einhell Germany a další v. Komise, T-73/12, EU:T:2015:865, bod 36).
- 92 Je pravda, že podle ustálené judikatury platí, že až na výjimečné případy, v nichž by zpřístupnění dokumentu mohlo ohrozit řádný výkon spravedlnosti, mohou účastníci řízení volně zpřístupňovat vlastní spisy účastníka řízení osobám nezúčastněným na tomto řízení. Ve stejném smyslu může účastník řízení v jednom řízení s toutéž výhradou souhlasit s tím, že spis účastníka řízení, který předložil v rámci tohoto řízení, bude použit jiným účastníkem řízení v této věci v rámci jiného řízení (usnesení ze dne 15. října 2009, Hangzhou Duralamp Electronics v. Rada, T-459/07, EU:T:2009:403, bod 14, a rozsudek ze dne 18. listopadu 2015, Einhell Germany a další v. Komise, T-73/12, EU:T:2015:865, bod 38).
- 93 V projednávané věci však není prokázáno, že žalobce požádal Parlament o svolení použít v rámci projednávaného řízení žalobní odpověď, kterou posledně uvedený předložil ve věci T-452/15.

- 94 Je rovněž třeba konstatovat, že skutečnost, že v replice bylo uplatněno porušení zákazu diskriminace na základě politických názorů ruských hostů, není rozšířením žalobního důvodu uvedeného v žalobě, které by bylo součástí běžného pokračování diskuse v rámci sporného soudního řízení, nýbrž novým žalobním důvodem. Tento žalobní důvod musí být proto považován za nepřijatelný, jelikož se nezakládá na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.
- 95 Zadruhé, pokud jde o argument předložený rovněž v replice a vycházející z porušení obecné zásady rovnosti, Parlament má za to, že je obtížně pochopitelný v rozsahu, v němž napadá zacházení s „žalobci“ ve srovnání se zacházením, které je vyhrazeno ostatním návštěvníkům a hostům Parlamentu, třebaže se žalobce jako poslanec nenachází v situaci srovnatelné se situací těchto žalobců. Tento odkaz na „žalobce“ je však zjevně chybou v psaní. Parlament se ostatně dále ve svých písemnostech chyby již nedopustil.
- 96 Co se kromě toho týče údajné opožděnosti argumentu vycházejícího z porušení obecné zásady rovnosti, je třeba uvést, že v rámci žalobního důvodu věnovaného zneužití pravomoci žalobce v žalobě zejména tvrdí, že napadená rozhodnutí byla „zcela svévolná a v příkrém rozporu se zákazem diskriminace podle primárního práva“. Toto tvrzení však odkazovalo na „výše uvedené důvody“, tj. na argumentaci týkající se údajné diskriminace založené na státní příslušnosti či na etnickém původu ruských hostů. Žalobce však při podání žaloby nikdy neuplatnil porušení obecné zásady rovnosti jako takové vzhledem k zacházení, kterého požívají všichni ostatní návštěvníci a hosté Parlamentu.
- 97 I když žalobce hodlal rozšířit v replice rozsah žalobního důvodu vycházejícího z porušení zákazu jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti nebo etnického původu svých ruských hostů tím, že se obecně odvolal na obecné zásady rovnosti vzhledem k zacházení, kterého požívají ostatní návštěvníci a hosté Parlamentu, musí být žalobní důvod vycházející z porušení uvedené zásady považován za nový žalobní důvod, který není součástí běžného pokračování sporné diskuse. Tento žalobní důvod musí být v tomto rozsahu a vzhledem k tomu, že se nezakládá na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení, považován rovněž za nepřijatelný.
- 98 Je třeba dodat, že článek 21 Listiny, který slouží jako základ žalobního důvodu vycházejícího ze zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti nebo etnického původu, je konkrétním výrazem zásady rovného zacházení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2015, Léger, C-528/13, EU:C:2015:288, bod 48) a že jak tato zásada, tak zákaz jakékoli diskriminace jsou dvě pojmenování téže obecné zásady práva, která zakazuje jednak rozdílné zacházení s podobnými případy a jednak stejné zacházení s případy odlišnými, ledaže by takové zacházení bylo objektivně odůvodněno [rozsudek ze dne 27. ledna 2005, Europe Chemi-Con (Deutschland) v. Rada, C-422/02 P, EU:C:2005:56, bod 33].
- 99 V rozsahu, v němž je s ohledem na tuto judikaturu třeba považovat skutečnost, že v replice byla uplatněna obecná zásada rovnosti, za jiný způsob vyjádření žalobního důvodu vycházejícího ze zákazu jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti nebo etnického původu, musí být rovněž dotčená výtka zamítnuta jako neopodstatněná z důvodů, které byly již uvedeny v bodech 74 a násl. výše.
- 100 V každém případě žalobní důvod vycházející z porušení čl. 21 odst. 1 Listiny v rozsahu, v němž je odepření vstupu ruským hostům žalobce do prostor Parlamentu stíženo diskriminací na základě jejich politických názorů, a dále z porušení obecné zásady rovnosti, není opodstatněný, jelikož z bodů 108 až 122 níže vyplývá, že obě napadená rozhodnutí spočívají na objektivním a přiměřeném důvodu, který je v souladu s právně přípustným cílem, a jsou přiměřená sledovanému cíli.

4. K žalobnímu důvodu směřujícímu proti oběma napadeným rozhodnutím a vycházejícímu ze zneužití pravomoci

- 101 Žalobce tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou stížena zneužitím pravomoci, což Parlament zpochybňuje.

- 102 Podle ustálené judikatury má pojem „zneužití pravomoci“ jasně vymezený rozsah, který označuje situaci, kdy správní orgán užívá své pravomoci s jiným cílem, než pro který mu byly svěřeny. Rozhodnutí je stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, jeví-li se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů, že bylo přijato za účelem dosažení jiných než uváděných cílů. V tomto ohledu se na podporu svých tvrzení nestačí dovolávat určitých skutečností, je třeba ještě poskytnout dostatečně přesné, objektivní a shodující se nepřímé důkazy, které mohou podpořit jejich pravdivost nebo přinejmenším jejich pravděpodobnost. V opačném případě nelze zpochybnit věcnou správnost tvrzení dotyčného orgánu. Celkové hodnocení nepřímých důkazů o zneužití pravomoci tak nemůže spočívat na pouhých tvrzeních, nedostatečně přesných či neobjektivních a irelevantních nepřímých důkazech (viz usnesení ze dne 19. prosince 2013, da Silva Tenreiro v. Komise, T-32/13 P, EU:T:2013:721, body 31 až 33 a citovaná judikatura).
- 103 Zprvce žalobce tvrdí, že „z výše uvedených důvodů“ jsou napadená rozhodnutí stížena zneužitím pravomoci, jelikož jsou „zcela svévolná a v příkrém rozporu se zákazem diskriminace“.
- 104 V rozsahu, v němž žalobce vychází z údajných protiprávností, které jsou uvedeny v žalobních důvodech vycházejících z „porušení Smluv“, je třeba připomenout, že jelikož byly tyto žalobní důvody zamítnuty výše, tento odkaz nemůže obstát.
- 105 Zadruhé žalobce připouští, že bezpečnost a řádné fungování Parlamentu představují právně přípustné cíle, které mohou odůvodnit napadená rozhodnutí. Nicméně zpochybňuje, že napadená rozhodnutí skutečně takovéto cíle sledovala.
- 106 Žalobce totiž tvrdí, že jeho ruští hosté nepředstavovali nebezpečí pro bezpečnost a řádné fungování Parlamentu. Přestože je Parlament místem politické výměny, cílem odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu bylo ve skutečnosti zabránit jim ve vstupu z důvodu jejich politického přesvědčení a členství v politické straně, se kterými není zajedno většina shromáždění.
- 107 Je třeba uvést, že tímto argumentem žalobce zamýšlí vyvodit důkaz o zneužití pravomoci z nepřesnosti odůvodnění napadených rozhodnutí.
- 108 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že z bodu 89 výše vyplývá, že i když ruští hosté žalobce nebyli členy Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace nebo Rady federace Federálního shromáždění Ruské federace, napadená rozhodnutí byla odůvodněna skutečností, že jejich přítomnost v Parlamentu mohla narušit pořádek a bezpečnost orgánu, jakož i jeho řádné fungování ve všeobecném kontextu událostí, která jsou základem pro uvedená omezení vstupu.
- 109 Konkrétně Parlament uplatnil ve světle usnesení ze dne 10. června 2015 zvláštní kontext politických vztahů mezi Ruskou federací a Unií v době skutkových okolností. Odkázal tak na situaci na Ukrajině a na to, že Ruská federace zveřejnila černou listinu obsahující jména současných a bývalých poslanců Parlamentu a úředníků Unie, což Parlament vedlo k tomu, že omezil vstup ruských politiků a diplomatů do svých infrastruktur.
- 110 S ohledem na zvláštní kontext, kterým se v té době vyznačovaly politické vztahy mezi Ruskou federací a Unií, na jedné straně a vzhledem k tomu, že podle Parlamentu došlo k zintenzivnění vztahů mezi evropskými stranami považovanými za populistické a ruskými silami označovanými za nacionalistické, na druhé straně, Parlament zdůraznil, že se A. Petrov, F. Birjukov a A. Sotničenko zúčastnili fóra s názvem „Ruské národní fórum“, které shromáždění velmi ostře odsoudilo. Parlament rovněž zdůraznil, že A. Petrov a F. Birjukov jsou aktivními členy ruské strany, jež je považována za nacionalistickou. Parlament dodává, že A. Petrov, F. Birjukov a A. Sotničenko byli v konečném důsledku protagonisty, kteří byli pozváni, aby v prostorách orgánu vyjádřili stanovisko odlišné od usnesení ze dne 10. června 2015 k fóru s názvem „Ruské národní fórum“, a dále aby tam pokračovali v práci, která byla započata na tomto fóru, což žalobce potvrdil na jednání (viz bod 89 výše).

- 111 Žalobce nicméně podotýká, že „právo pána domu“, které náleží předsedovi Parlamentu a které uplatňuje Parlament, nemůže být uplatněno za účelem zabránit schůzím, s jejichž předmětem většina nesouhlasí, neboť parlamenty jsou právě místy politických výměn.
- 112 Článek 22 jednacího řádu Parlamentu však přiznává předsedovi orgánu pravomoc nezbytnou k zajištění všeobecné bezpečnosti v prostorách Parlamentu za účelem zabránit jakémukoli narušení řádného průběhu parlamentních činností nebo toto narušení zastavit, jakož i za účelem chránit důstojnost orgánu. Navíc Parlament důvodně tvrdí, že není povinen podporovat ve svých infrastrukturách politické činnosti určité strany z některé třetí země. Parlament tudíž není povinen přijímat členy nebo stoupence takové strany, aby mohli vyjadřovat své názory v jeho prostorách. Obecně z článku 14 SEU vyplývá, že právo podílet se na výkonu legislativních a rozpočtových funkcí, funkce politické kontroly a poradní funkce v rámci Parlamentu je vyhrazeno zástupcům občanů Unie voleným ve všeobecných a přímých volbách svobodným a tajným hlasováním, kdežto zvláštní ustanovení, jako jsou čl. 15 odst. 6 písm. d) SEU a čl. 230 první pododstavec SFEU, specificky zaručují právo předsedy Evropské rady a Evropské komise být v Parlamentu vyslechnut. Navíc i když článek 115 jednacího řádu Parlamentu stanoví, že rozpravy jsou veřejné a schůze výborů jsou rovněž zpravidla veřejné, článek 157 uvedeného jednacího řádu uvádí, že zástupci veřejnosti, kterým byl dovolen vstup na galerie, musí během jednání v tichosti sedět. I ze systematiky smluv a jejich prováděcích předpisů, jakož i z nezbytnosti zajistit svobodný výkon pravomocí svěřených Parlamentu vyplývá, že Parlament není místem, kde by měla široká veřejnost neomezenou možnost vyjádřit svůj názor.
- 113 Žalobce rovněž tvrdí, že skutečnost, že jeho ruským hostům byly vydány vstupní průkazy, u něj vyvolala přesvědčení, že pokud by se tisková konference nekonala, mohla by se pracovní schůze uskutečnit v prostorách orgánu za jejich účasti. Vydání těchto průkazů prokazuje, že nepředstavovali zvláštní riziko, kdežto změna postoje Parlamentu ukazuje na šikanózní povahu napadených rozhodnutí a zbytečnou komplikaci jeho práce poslance, která z toho vyplynula.
- 114 Ačkoli je pravda, že Parlament potvrdil přijetí žádosti o akreditaci pro účely pracovní schůze e-mailem GŘ pro bezpečnost dne 9. června 2015 a tento e-mail obsahoval referenční číslo umožňující vyzvednout vstupní průkazy určené ruským hostům žalobce, je třeba připomenout, že tento e-mail pocházel od GŘ pro bezpečnost, kdežto rozhodnutí, kterým byl ruským hostům žalobce odepřen vstup do budov, spočívalo na posouzení politického kontextu, které překračovalo pravomoci administrativních služeb Parlamentu a příslušelo pouze politickým instancím orgánu. Navíc e-mail GŘ pro bezpečnost ze dne 9. června 2015 obsahoval přílohu, která uváděla, že organizátor události není vyňat z obvyklého postupu povolení, který platí v rámci orgánu. Zjevný rozpor vyplývající z vydání referenčního čísla, na jehož základě bylo možno vyzvednout vstupní průkazy, a ze skutečnosti, že ruským hostům byl v konečném důsledku odepřen vstup do Parlamentu, se tedy vysvětluje odlišnou úlohou, kterou mají administrativní služby a politické instance. Nelze proto tvrdit, že Parlament z čistě šikanózních důvodů vyvolal přesvědčení, že se sporná schůze mohla uskutečnit v jeho infrastrukturách.
- 115 S ohledem na výše uvedené, jelikož přijetí takových opatření, jako je odepření vstupu osobám do Parlamentu za účelem zabránit jakémukoli narušení jeho prací, předpokládá posouzení budoucích rizik s ohledem na dostupné údaje, které nutně zahrnují určitou míru nejistoty, nic nenasvědčuje tomu, že by cíl zajištění bezpečnosti a řádného fungování Parlamentu neměl důvodnou souvislost s odůvodněním, které uvedl Parlament.
- 116 Konečně žalobce tvrdí, že shledává nepřímý důkaz zneužití pravomoci ve skutečnosti, že odepření vstupu do Parlamentu každopádně přesahovalo rámec toho, co bylo nezbytné. Žalobce uvádí, že předseda Parlamentu má k dispozici bezpečnostní službu, která je s to potlačit jakékoli formy provokace. Navíc skutečnost, že se odepření vstupu do Parlamentu týkalo všech pozvaných ruských státních příslušníků, kdežto podle e-mailu tiskové služby pouze A. Petrov a F. Birjukov představovali riziko pro bezpečnost a řádné fungování orgánu, prokazuje, že toto odepření vstupu je jakousi „kolektivní sankcí“.

- 117 Je nicméně třeba připomenout, že žalobce neprokázal, dokonce ani netvrdil, že všechny osoby mají bezpodmínečný přístup do zařízení Parlamentu za účelem politické propagandy nebo vedení diskuzí o politickém směřování shromáždění. Naopak, jak bylo vylíčeno v bodě 112 výše, Parlament, aniž by mu bylo oponováno, uvedl, že unijní právo nepřiznává veřejnosti neomezenou možnost vstupovat do jeho budov a využívat jich k tomu, aby v nich vyjadřovala své názory.
- 118 Za těchto podmínek okolnost, že předseda Parlamentu zabránil ruským hostům žalobce ve vstupu do prostor orgánu za účelem, aby v nich vyjádřili svůj názor během politické schůze, a nespolehal na schopnost zásahu bezpečnostních služeb, nelze v mezinárodním kontextu připomenutém v bodech 109 a 110 výše považovat za nepřímý důkaz o zneužití pravomoci. Je tomu tak tím spíše, jak potvrdil Parlament na jednání, že sporné odepření vstupu, které souviselo s dotčeným kontextem, mělo pouze dočasnou povahu.
- 119 Žalobce se za účelem prokázání, že toto odepření vstupu představovalo ve skutečnosti kolektivní a nepřiměřenou sankci, nemůže dovolávat ani toho, že odepření vstupu bylo přijato vůči „celé skupině ruských návštěvníků“, tj. i vůči paní E. N. a paní P. E. Důvodem odepření vstupu těmito dvěma osobám do Parlamentu je totiž skutečnost, že se jednalo o doprovod, jedna jako manželka M. Birjukova a druhá jako tlumočnice, jak vyplývá z jednání.
- 120 Konečně žalobce rovněž neúspěšně zpochybňuje kolektivní povahu odepření vstupu ruským hostům do Parlamentu, přičemž vychází ze skutečnosti, že z e-mailu tiskové služby *a contrario* vyplývá, že pro samotný Parlament A. Sotničenko nepředstavoval zvláštní riziko.
- 121 Z okolnosti, že v e-mailu tiskové služby, kterým se odmítá poskytnout místnost žalobci pro účely zorganizování jeho tiskové konference, Parlament konstatoval, že přítomnost A. Petrova a F. Birjukova představovala riziko pro řádné fungování orgánu, aniž uvedl případ A. Sotničenko, nelze vyvodit argument. Z e-mailu, který dne 3. června 2015 zaslal asistent žalobce tiskové službě Parlamentu ve věci organizace této konference, totiž vyplývá, že se dotčená osoba neměla této konference zúčastnit.
- 122 Mimoto Parlament uvedl, že se A. Sotničenko, stejně jako A. Petrov a F. Birjukov, zúčastnil fóra s názvem „Ruské národní fórum“, což není zpochybněno, a že právě tato účast byla důvodem k tomu, aby i jemu byl v kontextu popsaném v bodech 109 a 110 výše odepřen vstup do budov orgánu pro účely účasti na pracovní schůzi.
- 123 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce neposkytl dostatečně přesné, objektivní a shodující se nepřímé důkazy, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že bezpečnost a řádné fungování Parlamentu nebyly cílem, který jeho předseda skutečně sledoval při přijetí napadených rozhodnutí. Žalobní důvod vycházející ze zneužití pravomoci je třeba rovněž zamítnout.
- 124 Vzhledem k tomu, že žádný žalobní důvod není opodstatněný, je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

IV. K nákladům řízení

- 125 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 126 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu všech nákladů řízení, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením před Soudním dvorem.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Udo Voigt ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které vynaložil Evropský parlament, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením před Soudním dvorem.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 20. listopadu 2017.

Podpisy.